

„tidligst“ i 1914 o. s. v., men man mente i alt Fald, at 1914 var Jubilæumsaaret, om man maa kalde det saa, og at da skulde Deltagerne fra 1864 have deres Hædersgave. Havde man i 1906 taget dem alle med, vilde Summen være blevet meget stor, i alt Fald over 3 Millioner, og det mente man ikke at kunne gaa til. Dernæst mente man ogsaa, det, naar Tabellen var om en Hædersgave, var naturligt at vente, til det Aar, som er Mindeaaret, virkelig indtraf. Ved Behandlingen i 1906 stilledes der fra socialdemokratisk Side Forslag om at vende tilbage til Understøttelsestanken og kun give til dem, der kunde kaldes Smaafolk; man brugte just ikke Udtrykket: dem, der sad i smaa Kaar, men der blev stillet Forslag om, at alle, der svarede Formue- og Indkomstskat til Staten, ikke skulde have de 100 Kr. Denne Tanke vandt slet ingen Sympati udenfor Socialdemokratiets Kreds her i Tinget og vist heller ikke ude i Landet. Det er sikkert, at alle Deltagerne i Trearskrigen følte sig som Ligemænd, som Folk, der i Fællesskab var gaaede i Kampen. Og er der noget Aar, hvor Lighedsfølelsen særlig blev fastslaaet i vort Folk, var det 1848, ikke mindst ved September-Anordningen om almindelig Værnepligt. Hele denne Lighedsfølelse slog stærke Rødder i dette Aar, og den var det ogsaa, som baade i 1898 og 1906 havde stærkt Raaderum trindt omkring i Folket, saaledes at alle fandt, at det var rimeligt, det blev en Hædersgave, ikke alene til dem, der sad i smaa Kaar, men til alle, som havde deltaget i Kampene for Fædrelandet. For øvrigt er det jo rigtigt, som ogsaa den højtærede Finansminister hentydede til ved Fremsettelsen, at der kun er faa af Deltagerne i disse Kampe, om hvilke det kan siges, at de ikke sidder i smaa Kaar. Naar først Folk kommer op i den Alder, her er Tale om, er de i Virkeligheden kommet ud af Ejendomsforholdet til det meste af det; de har haft, og de fleste sidder i smaa Kaar. Det viste sig ogsaa i 1908, at de allerfleste meldte sig som berettigede til at faa Del i Jubilæumsgaven, da Loven udkom.

Naar nu dette Lovforslag er fremsat af den højtærede Finansminister, har jeg altsaa den Følelse, at jeg staar overfor en gammel Bekendt, uagtet Forslaget er nyt;

thi det er en gammel Tanke, som ligger til Grund derfor, og jeg billiger, at den højtærede Finansminister har fremsat Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er sket, og ubetinget har sluttet sig til Tanken om en almindelig Hædersgave. Paa mit Partis Vegne kan jeg tilsiige Ministeren, at vi agter at stemme for Forslaget uden at lade det gaa i Udvalg; vi er enige med ham i, at det er ønskeligt, at Lovforslaget fremmes saa hurtigt som muligt. Vi er ogsaa enige med den højtærede Finansminister i ikke at gøre Skel med Hensyn til dem af Deltagerne i Krigen 1864, som ogsaa havde været med i forrige Krig, saaledes at disse enkelte kan faa 200 Kr. Det er sikkert ikke mange, thi saa vidt jeg kan regne ud, er det kun dem, der har lært som Rekrutter i 1850, og saa enkelte, der enten har staaet ved Musikken eller været inde som Befalingsmandsaspiranter eller lignende. Derimod er der i vort Parti et Ønske om at faa Udbetalingen sat noget tidligere. Den Hædersgave, der blev givet i 1906, bliver, saa vidt jeg ved, udbetalt ved Jul eller Nytaar, altsaa paa en Tid, hvor Smaafolk særlig ønsker at faa nogle Penge mellem Hænder. Nu ser jeg godt, at der er ikke lidt berettiget i, hvad den højtærede Finansminister sagde ved Fremsettelsen, at det i alt Fald i Aar vilde være meget vanskeligt at foretage Udbetalingen til Nytaar — Forudsætningen er jo ogsaa, at det skal være efter Nytaar, idet det skal være i 1914 —, thi der er mange Forberedelser at træffe og mange Undersøgelser at foretage. Man maa nemlig erindre, at det kun er dem, som har staaet ved Afdelinger paa Feltfod, som faar Del i Gaven, og det er jo noget, der skal undersøges i Krigsministeriet. Vi vil derfor ikke staa saa fast paa vort Ønske, at vi mod Finansministerens Ønske stiller noget Ændringsforslag, men jeg vil gerne spørge Finansministeren, om han kunde have noget imod, at Lovforslaget paa dette Punkt affattedes saaledes, at det i dette Finansaar blev den 15. Februar, men at Udbetalingen i Fremtiden finder Sted ved Nytaar eller Jul. Jeg ser godt, at Finansministeren straks herimod kan have en formel Indvending, nemlig den, at der saa vil falde to Udbetalinger i Kalenderaaret 1914, og det er jo ikke Meningen, at man